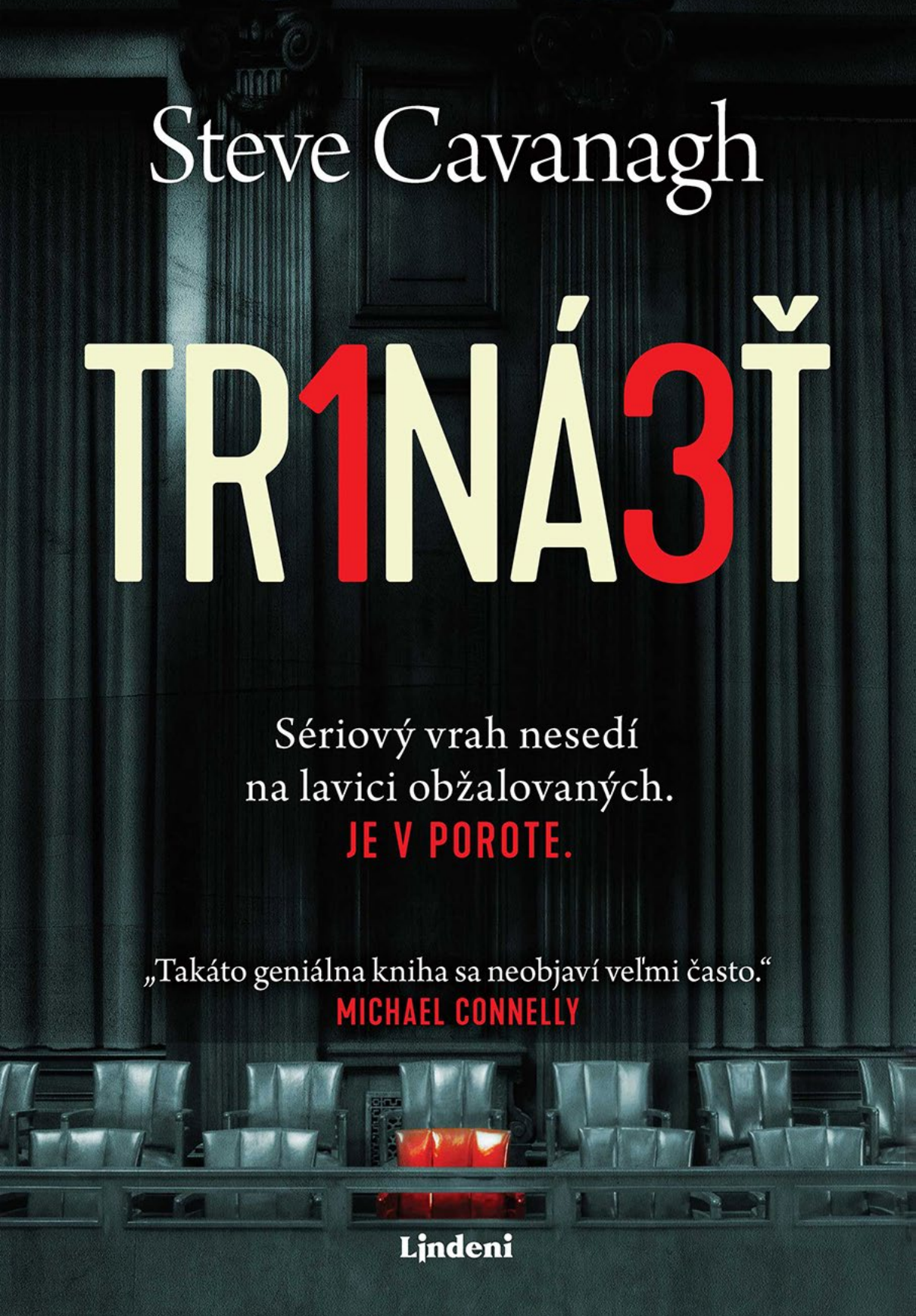

Steve Cavanagh

TR1NÁ3Ť

Sériový vrah neseďí
na lavici obžalovaných.

JE V POROTE.

„Takáto geniálna kniha sa neobjaví veľmi často.“

MICHAEL CONNELLY

Ljndeni

Trinášť

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Steve Cavanagh

Trinášť – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

TR1NÁ3Ť

Steve Cavanagh

TR1NÁ3Ť

Preložila Marína Gálisová

Ljndeni

Venujem Noahovi

Nasledujúci citát je pôvodne od Baudelaira, ale odvtedy si ho ukradlo veľa ľudí. Ďakujem Chrisovi McQuarriemu, že mi dovolil ukradnúť svoju verziu.

„Diablov najúžasnejší trik spočíva v tom, že svet presvedčil, že neexistuje.“

Z filmu *Zvyčajní podozriví*, autor scenára
Christopher McQuarrie

PROLÓG

Desať minút po piatej v jedno surové decembrové popoludnie Joshua Kane ležal na kartónovej posteli pred budovou trestného súdu na Manhattane a uvažoval, že zabije človeka. Nie hocijakého človeka. Uvažoval o niekom konkrétnom. Popravde, Kane sa občas pri ceste metrom alebo pozorovaní okoloidúcich zamyslel, že by zabil nejakého bezmenného, náhodného Newyorčana, ktorý sa mu zjavil v zornom poli. Mohla to byť blond sekretárka, ktorá na linke K čítala lúboštný román, bankár z Wall Street, ktorý pokyvával dáždnikom a ignoroval jeho prosbu o drobné, alebo dokonca dieťa, čo sa na priechode pre chodcov držalo za ruku matky.

Aký by to bol pocit zabiť ich? Čo by povedali pri poslednom výdychu? Zmenili by sa im oči pri odchode z tohto sveta? Kane vždy pri takých myšlienkach cítil, ako mu telo zohrieva vlna rozkoše.

Pozrel na hodinky.

Päť hodín jedenásť minút.

Sadal súmrak a ulicu pretínali ostré týčiace sa tieňe. Kane zdvihol hlavu k oblohe a uvítal to stlmenie svetla, ako keby niekto prehodil cez lampu závoj. Šero vyhovovalo jeho zámerom. Tmavnúca obloha znovu nasmerovala jeho myšlienky na vraždu.

Za uplynulých šesť týždňov, ktoré strávil ležaním na ulici, nerozmýšľal takmer o ničom inom. Celé hodiny mlčky zvažoval, či by mal tento človek zomrieť. Lebo všetko ostatné okrem života alebo smrti tohto muža bolo dôkladne naplánované.

Kane nikdy neriskoval. Takto to bolo najmúdrejšie. Ak človeka nemajú odhaliť, musí byť opatrný. Naučil sa to veľmi dávno. Nechať toho muža nažive by bolo riziko. Čo keby sa im niekedy v budúcnosti skrížili cesty? Spoznal by Kana? Dokázal by si dať všetko dohromady? A keby ho Kane zabil? Aj také niečo so sebou vždy nesie veľa rizík.

Lenže tie riziká Kane poznal: boli to riziká, ktorým sa už veľakrát úspešne vyhol.

K chodníku prišla poštová dodávka a zaparkovala oproti Kanovi. Vystúpil z nej šofér, zavalitý takmer päťdesiatnik v poštárskej uniforme. Chodieval sem so železnou pravidelnosťou. Keď poštár prešiel okolo neho a zamieril k bočnému vchodu do budovy súdu, ignoroval Kana ležiaceho na ulici. Žiadne drobné pre bezdomovca. Dnes nie. Ani raz za tých šesť týždňov. Nikdy. A vždy, keď poštár prešiel okolo neho, Kane sa so železnou pravidelnosťou zamyslel, či by ho mal zabiť.

Mal dvanásť minút na rozhodovanie.

Poštár sa volal Elton. Bol ženatý a mal dve dospievajúce deti. Elton sa raz do týždňa chodieval najesť do predražených lahôdok, keď si jeho manželka myslela, že si ide zabehať, čítal paperbackové romány, ktoré kupoval po dolári za kus v Tribece, a keď vo štvrtok vynášal smeti, nosil huňaté papuče. Aký by to bol pocit pozorovať ho pri zomieraní?

Joshua Kane rád pozoroval, ako ľudia prežívajú rôzne emócie. Pocity straty, žiaľu a strachu boli preňho omamné a radostné ako najlepšie drogy na svete.

Joshua Kane nebol ako iní ľudia. Nikto na svete nebol ako on.

Pozrel na hodinky. Päť hodín dvadsať minút.

Treba sa rozhybať.

Poškrabal sa po brade, ktorá bola čoraz hustejšia. V duchu si položil otázku, či ju sfarbili aj špina a pot, pomaly vstal z kartónu a povystieral si chrbát. Pri pohybe sa mu dostal do nosa vlastný pach. Šesť týždňov si nemenil trenírky a ponožky ani sa nespřchoval. Od zápachu ho naplo.

Potreboval niečo, čo by ho odpútalo od vlastnej špiny. Pri nohách mal v obrátenej plesnivej šiltovke pár dolárov v drobných.

Vždy sa tešil, keď misia spela k záveru. Keď sa vízia naplňala presne tak, ako si ju predstavoval. No Kane mal aj tak pocit, že by bolo vzrušujúce primiešať do diania nejaký prvok prekvapenia. Elton sa nikdy nedozvie, že v tej chvíli sa rozhodlo o jeho osude a že o ňom nerozhodol Kane, ale hod mincou. Kane vytiahol štvrtýdolár, vyhodil ho do vzduchu, chytil ho a položil na chrbát ruky. Ešte kým sa minca prevracala v pare jeho dychu, rozhodol sa, že hlava bude znamenať Eltonovu smrť.

Pozrel na štvrtýdolár, nový a ligotavý na chrbte ruky pokrytej zažratou špinou, a usmial sa.

Tri metre od zaparkovanej poštovej dodávky bol stánok s hotdogmi. Predavač obsluhoval vysokého muža bez kabáta. Zrejme niekoho, koho práve pustili na kauciu a oslavoval to konečne normálnym jedlom. Predavač zobral od muža dva doláre a ukázal na tabuľku v spodnej časti stánku. Vedľa obrázkov grilovanej klobásky bola reklama na advokáta a pod ňou telefónne číslo.

ZATKLI VÁS? OBVINILI ZO ZLOČINU? ZAVOLAJTE EDDIEMU FLYNNHOVI.

Vysoký muž sa zahryzol do hotdogu, prikývol a odkráčal, práve keď Elton vyšiel z budovy súdu s nákladom pošty v troch sivých vreciach.

Tri vrecia. Tým sa to potvrdilo.

Dnes bol ten deň.

Elton bežne vychádzal s dvoma vrecami alebo len s jedným. No každých šesť týždňov vychádzal Elton s tromi vrecami. Kane čakal na to tretie vrece.

Elton odomkol zadné panelové dvere poštovej dodávky a hodil dnu prvé vrece. Kane sa pomaly priblížil s vystretou pravou rukou.

Po prvom vreci letelo do dodávky druhé.

Keď Elton zobral do rúk tretie vrece, Kane sa k nemu rozbehol.

„Hej, vedúci, nemáte drobné?“

„Nie,“ odvrkol Elton a hodil do dodávky posledné vrece. Zavrel pravé krídlo dodávkových dverí, potom chytil ľavé a švihol ním ako človek, ktorému auto nepatrí. Kľúčové bolo správne načasovanie. Kane rýchlo natiahol žobrajúcu ruku. Dráha dodávkových dverí sa skrížila s Kanovou rukou, dvere mu ruku privreli.

Dobre si to načasoval. Kane počúval zvuk kovových pántov, keď zaťali do pokožky a drvili končatinu. Schmatol si ruku do druhej, vykrikol a klesol na kolená, díval sa, ako Elton híka, dvíha si ruky k temenu, v šoku vytriešťa oči a otvára ústa. Vzhľadom na rýchlosť, ktorou Elton zatresol dvere, a ich hmotnosť nebolo pochyb, že Kane utrpel zlomeninu. A veľmi škaredú. Viacnásobná fraktúra. Masívna trauma.

Lenže Kane bol výnimočný. To mu vždy hovorievala jeho mama. Znovu vykrikol. Kane mal pocit, že základom je predviesť dobrý herecký výkon: to najmenej, čo mohol urobiť, bolo predstierať, že trpí.

„Bože, veď dávajte pozor. Nevedel som, že tam máte ruku... No... Pardon...“ koktal Elton.

Kľakol si vedľa Kana a znovu sa ospravedlnil.

„Tuším je to zlomené,“ povedal Kane, hoci vedel, že nie je. Pred desiatimi rokmi mu väčšinu kostí nahradili kovovými plátmami, tyčkami a skrulkami. Tých pár kostí, ktoré mu zostali, bolo poriadne posilnených.

„Doriti, doriti, doriti...“ opakoval Elton a obzeral sa po ulici, nevedel, čo presne má robiť.

„Nebola to moja vina,“ vyhlásil, „ale môžem zavolať sanitku.“

„Nie. Neošetrí ma. Odvezú ma na pohotovosť, celú noc ma nechajú na vozíku a potom ma pošlú preč. Nemám poistenie. Tu neďaleko je zdravotné centrum. Maximálne desať blokov odtiaľto. Ošetrujú tam bezdomovcov. Odvezte ma tam,“ povedal Kane.

„Nemôžem vás tam odviesť,“ vyhlásil Elton.

„Čože?“

„Nemôžem brať do auta pasažierov. Keby vás niekto uvidel vpredu, mohol by som prísť o prácu.“

Kane si s úľavou vydýchol – Elton sa snažil dodržiavať poštárske pravidlá. Presne s tým počítal.

„Dajte ma dozadu. Tak ma nikto neuvidí,“ hlesol Kane.

Elton hľadel na zadnú časť dodávky, potom otvoril jedno krídlo.

„Čo ja viem...“

„Nič neukradnem, veď nedokážem pohnúť rukou,“ zachrčal Kane, pridržoval si ruku a pridával zastonanie.

Elton po chvíli váhania povedal: „Dobre. Ale nepribližujte sa k pošte. Dohodnuté?“

„Dohodnuté,“ prisvedčil Kane.

Sykol, keď ho Elton zdvihol z cesty, a skríkol, keď mal pocit, že Eltonove ruky sú príliš blízko k zraneniu. O chvíľu už Kane sedel na oceľovej dlážke v zadnej časti a vydával tie správne zvuky podľa natriasania dodávky, ktorá mierila na východ. Zadná časť dodávky bola oddelená od kabíny, takže Elton ho nevidel a pravdepodobne ani nepočul, ale Kane si povedal, že tie zvuky bude pre istotu vydávať. Jediným zdrojom svetla bolo dvakrát polmetrové okienko z matného skla.

Ešte sa ani poriadne nevzdialili od súdu, keď Kane vytiahol z bundy nôž na papier a prerezal sťahovacie pásky na troch vreciach.

Prvé vrece bolo nanič. Boli v ňom bežné obálky. Aj v druhom.

Tretie vrece bolo to pravé.

Obálky v ňom boli iné a rovnaké. Na každej bol naspodku vytlačený červený pásik s bielym nápisom: „OKAMŽITE OTVORTE. OBSAHUJE DÔLEŽITÉ PREDVOLANIE.“

Kane ani jednu obálku neotvoril. Namiesto toho ich rozložil na dlážke. Vytriedil tie, ktoré boli adresované ženám, a vrátil ich do vreca. O pol minúty neskôr mal pred sebou rozložených šesťdesiat, možno sedemdesiat obálok. Fotil ich po päť digitálnym fotoaparátom, ten vzápätí schoval naspäť do oblečenia. Neskôr bude môcť zábery zväčšiť, aby videl mená a adresy.

Keď dokončil úlohu, vrátil všetky listy do vreca a všetky vrecia zavrel novými sťahovacími páskami. Nebolo ťažké zohnať ich a bola to rovnaká značka, akú používala súdna kancelária a pošta.

Keďže Kane mal ešte čas, vystrel si nohy na dlážke a prezeral si zábery obálok na obrazovke fotoaparátu. Niekde tam nájde ideálneho kandidáta. Vedel to. Cítil to. Od vzrušenia sa mu zachvelo srdce. Bolo to ako elektrický prúd, ktorý sa mu zdvihol z nôh a tlačil sa rovno cez hrud'

Po ustavičnom zastavovaní a pohýnaní sa manhattanskej premávky Kanovi chvíľu trvalo, kým si uvedomil, že dodávka naozaj zaparkovala. Odložil fotoaparát. Zadné dvere sa otvorili. Kane si chytil ruku s fingovaným zranením. Elton nazrel do dodávky, ponúkol mu ruku. Kane sa načiahol a chytil sa Eltonovej vystretej ruky. Vstal. Bolo by to také ľahké, také rýchle. Stačilo sa zaprieť a potiahnuť. Len trochu tlaku a poštár by sa ocitol v dodávke. Nôž na papier by jedným hladkým pohybom zozadu prenikol do Eltonovho krku a potom by pokračoval pozdĺž čeľuste ku krčnej tepne.

Elton pomohol Kanovi vystúpiť z dodávky, ako keby bol Kane zo skla, a zaviedol ho do zdravotného centra.

Minca predtým dopadla orlom navrch: Eltonovi neskriví ani vlások na hlave.

Kane poďakoval svojmu záchrancovi a díval sa, ako odchádza. Po pár minútach Kane vyšiel z centra na ulicu – opatrne vykukol, či sa dodávka nevrátila, aby sa Elton presvedčil, ako je na tom poranený bezdomovec.

Po dodávke nebolo ani stopy.

Oveľa neskôr v ten istý večer sa Elton, oblečený v bežeckom úbore, vynoril zo svojich obľúbených lahôdok s napoly zjedeným reuben sendvičom

pod jednou pazuchou a s hnedým papierovým vrečkom s nákupom pod druhou. Odrazu sa pred Eltonom zjavil vysoký, hladko oholený a dobre oblečený muž a zahatal mu cestu, takže Elton musel prudko zastať v tme pod pokazenou pouličnou lampou.

Joshua Kane si vychutnával svieži večer, kvalitný oblek a čistý krk.

„Hodil som si mincou ešte raz,“ povedal.

Kane strelil Eltonovi do tváre, rýchlo vošiel do tmavej uličky a zmizol. Takáto rýchla, ľahká poprava Kanovi neposkytla žiadne potešenie. V ideálnom prípade by strávil s Eltonom pár dní, ale teraz nemal času nazvyš.

Nakopila sa mu robota.

O šest týždňov

PONDELOK

PRVÁ KAPITOLA

V súdnej sieni za mnou nesedeli žiadni reportéri. Na miestach pre verejnosť neboli žiadni diváci. Žiadni znepokojení rodinní príslušníci. Len ja, moja klientka, žalobca, sudca, stenografka a súdna úradníčka. A ešte súdny ochrankár, ktorý sedel v kúte a potajomky na mobile pozeral zápas Yankees.

Bol som na adrese Center Street 100, v budove manhattanského trestného súdu, v malej súdnej sieni na ôsmom poschodí.

Nebol tu nikto iný, lebo nikomu inému na tom nezáležalo. Vlastne ani žalobcovi na prípade ktovieako nezáležalo a sudca stratil záujem, len čo si prečítal žalobu: držanie narkotík a drogového príslušenstva. Žalobca bol starý veterán Norman Folkes. Norm mal šesť mesiacov do dôchodku a bolo to na ňom vidieť. Vrchný gombík na košeli mal rozopnutý, oblek vyzeral, ako keby si ho kúpil za prezidenta Reagana, a dvojďňové strnisko na líkach bolo tým jediným, čo na ňom vyzeralo čisto.

Predsedaajúci sudca Cleveland Parks mal tvár ako vyfučaný balón. Oprel si hlavu o ruku a nahol sa ponad súdnu lavicu.

„Koľko ešte budeme musieť čakať, pán Folkes?“ spýtal sa.

Norm pozrel na hodinky, pokrčil plecami a odvetil: „Prepáčte, vaša ctihodnosť, mal by doraziť každú chvíľu.“

Súdna úradníčka zašuchotala papiermi pred sebou. V miestnosti znovu nastalo ticho.

„Aby bolo jasné, pán Folkes, ste veľmi skúsený žalobca a predpokladám, že viete, že ma nič tak neirituje ako nedochvilnosť,“ povedal sudca.

Norm prikývol. Znovu sa ospravedlnil a potiahol sa za golier, keď líca sudcu Parksa začali meniť farbu. Čím dlhšie tam Parks musel sedieť, tým červensiu mal tvár. To bol maximálny prejav jeho emócií. Nikdy nezvyšoval hlas, na nikoho nedvíhal prst – len sedel a fučal. Bolo o ňom známe, že neznáša meškanie.

Moja klientka, päťdesiatpäťročná bývalá prostitútka Jean Marieová, sa ku mne naklonila a zašepkala: „Čo sa stane, ak ten poliš nepríde, Ed-die?“

„Príde,“ ubezpečil som ju.

Vedel som, že poliš príde. No zároveň som vedel, že bude meškať.

Postaral som sa o to.

Fungovalo to iba vtedy, keď bol žalobcom Norm. Pred dvoma dňami som podal návrh na zamietnutie obvinení, tesne pred piatou, keď už úradníčka z podateľne odišla domov. Po rokoch praxe som mal presnú predstavu o tom, ako rýchlo podateľňa spracuje návrh a určí termín vy-počutia. Vzhľadom na oneskorenie nám ten termín nepridelia skôr než dnes a bude problém nájsť voľnú súdnu sieň. Návrhy sa bežne vybavujú popoludní okolo druhej, ale žaloba aj obhajoba sa dozvedajú, kde to bude, len pár hodín pred začiatkom. Na tom však nezáležalo. Norm bude mať ráno robotu s predbežnými pojednávaniami a ja takisto. Zvyk kázal spýtať sa súdneho úradníka, v ktorej sme súdnej sieni, ten to mal overiť na počítači a oznámiť nám, v ktorej súdnej sieni sa neskôr v ten deň bude prejednávať náš návrh. Len čo súdny úradník potvrdil, kde sa bude návrh prejednávať, každý žalobca okrem Norma by bol zobral mobil, zavolať svojmu svedkovi a oznámil mu, kam sa má dostaviť. Norm to nerobil. Nenosiť totiž so sebou mobil. Nedôveroval mobilom. Bol presvedčený, že vysielajú všemožné škodlivé rádiové vlny. Norma som našiel ráno na predbežnom pojednávaní a oznámil som mu miesto po-poludňajšieho prerokovania. Norm sa spoľahol, že jeho svedok spraví to isté, čo by urobil on, keby som mu nepovedal číslo siene. Jeho svedok by si musel overiť číslo na tabuli.

Tabuľa sa nachádza v miestnosti číslo 1 000 v budove súdu – v kancelárii súdnej úradníčky. V tej kancelárii, kde čakali rady ľudí na zapla-tenie poplatkov, stála biela tabuľa so zoznamom pojednávaní a návrhov, ktoré sa mali prerokovať v daný deň. Tabuľa slúži na to, aby svedkovia, policajti, okresní štátni zástupcovia, študenti práva, turisti a právnicki videli, kde sa čo v budove práve kedy koná. Hodinu pred prerokovaním návrhu som išiel do miestnosti číslo 1 000, postavil som sa chrbtom k úradníčke, našiel som na tabuli prerokovanie môjho návrhu, zotrel som číslo súdnej siene a načmáral som nové. Malý trik. Nič také ako dlhé riskantné operácie, ktorým som sa venoval, keď som bol desať rokov

podvodníkom. Odkedy som sa stal právnikom, dovolil som si občasný návrat do starých čias.

Vzhľadom na to, ako dlho tu človek musel čakať na výťah, som si povedal, že Normov svedok by sa mal oneskoriť asi o desať minút.

O dvadsať minút vošiel do súdnej siene detektív Mike Granger. Počul som, ako sa za mnou otvorili dvere, ale hneď som sa neobrátil. Len som počúval Grangerove kroky na dlaždiciach – kráčal takmer rovnako rýchlo, ako sudca Parks kopkal prstami po stole. No potom som začul ďalšie kroky. To ma prinútilo obzrieť sa.

Za Grangerom vstúpil do súdnej siene muž v strednom veku, ktorý mal na sebe drahý oblek, a posadil sa vzadu. Bol okamžite spoznatelný vďaka hrive plavých vlasov, radu bielych zubov ako z televíznej reklamy a bledej pokožke človeka, ktorý pracuje v kancelárii. Rudy Carp patrila medzi právnikov, ktorí celé mesiace rozoberali prípady vo večerných správach, chodili do vysielania kanála Court TV, ich tváre sa objavovali na obálkach časopisov a na toto všetko mali aj potrebné schopnosti. Bol to on, advokát hviezd.

Nikdy som sa s ním nestretol. Nepoľovali sme v tom istom spoločenskom revíri. Rudy chodil dvakrát do roka na večeru do Bieleho domu. Sudca Harry Ford a ja sme raz do mesiaca pili lacnú škótsku. Kedysi som mal problém s alkoholom. Teraz už nie. Pil som raz do mesiaca. Len dva poháriky. Mal som to pod kontrolou.

Rudy zamával mojím smerom. Obrátil som sa a videl som, že sudca uprene hľadá na detektíva Grangera. Keď som sa zvrtol naspäť, Rudy mi znovu zamával. Až vtedy som si uvedomil, že máva mne. Odmával som mu, potom sa obrátil a pokúsil som sa znovu sústrediť. Za ten svet som nevedel prísť na to, čo hľadá v mojej súdnej sieni.

„Vďaka, že ste prišli, detektív,“ povedal sudca Parks.

Mike Granger vyzeral ako typický newyorský policajný veterán. Mal frajerskú chôdzu – vytiahol puzdro s pištoľou, vybral si z úst žuvačku a prilepil ju na puzdro, to potom nechal pod stolom obžaloby. Na súde neboli povolené zbrane. Policajti si mali odkladať zbrane u ochranky. Ochrankári dali väčšinou starým policajným veteránom pokoj, ale ani veteráni bežne nenosili zbrane k lavici svedkov.

Granger sa teraz usiloval vysvetliť, prečo mešká. Sudca Parks ho prerušil pokrútením hlavy. Nech si to nechá na svedeckú výpoveď.

Počul som, ako Jean Marieová vzdychla. V odfarbených vlasoch je pre-svitali čierne korienky a prsty sa jej chveli, keď si ich zdvihla k ústam.

„Nebojte sa. Už som vám vravel, že nepôjdete naspäť do basy,“ povedal som.

Na súd prišla v čiernom nohavicovom kostýme. Vyzeral na nej dobre – dodával jej trochu viac sebaistoty.

Kým som sa snažil povzbudiť Jean, Norm odštartoval šou a predvolal Grangera na lavicu svedkov. Granger odrecitoval prísahu a Norm s ním prešiel okolnosti Jeaninho zatknutia.

V ten večer išiel autom po priesečníku 37. ulice a Lexington Avenue a uvidel Jean, ako stojí pred masérskym salónom s taškou v ruke. Granger o nej vedel, že má záznam v registri trestov. Zastal a zamieril k nej. Predstavil sa a ukázal jej odznak. Vtedy vraj uvidel, ako jej z hnedej papierovej tašky trčí narkomanské náčinie.

„Aké narkomanské náčinie?“ spýtal sa Norm.

„Slamka. Závislí ju bežne používajú na šnupanie narkotík. Úplne jasne som videl, ako jej trčí z tašky,“ odvetil Granger.

Sudcu Parksa to neprekvapilo, ale aj tak prevrátil oči. Verte či nie, za posledných šesť mesiacov zadržala newyorská polícia šesť mladých černochoch za držbu narkomanského náčinia, lebo mali pri sebe slamky, ktoré im väčšinou trčali z papierových pohárov.

„A čo ste potom spravili?“ spýtal sa Norm.

„Pre mňa je držba narkomanského náčinia pravdepodobným dôvodom na zatknutie. Sľečna Marieová má záznam v registri trestov, ktorý súvisí s drogami, tak som jej prehľadal tašku a vnútri som našiel drogy. Päť vrecúšok marihuany na dne tašky. A tak som ju zatkol.“

Vyzeralo to, že Jean pôjde do basy. Druhý trestný čin v súvislosti s drogami za dvanásť mesiacov. Tentoraz žiadna podmienka. Bude dva alebo tri roky sedieť. Aspoň máličko z toho si už odsedela, lebo po zatknutí trčala tri týždne v cele, kým som presvedčil agenta na kauciu, aby mi pre ňu vypísal zmenku.

Na to zatknutie som sa jej dôkladne vypytoval. Povedala mi pravdu. Jean mi vždy hovorila pravdu. Detektív Granger ju zastavil, lebo sa s ňou chcel zadarmo zabaviť na zadnom sedadle svojho auta. Jean mu povedala, že s tým už sekla. A tak Granger vystúpil z auta, schmatol jej tašku, a keď vnútri uvidel trávu, zmenil pesničku – oznámil jej, že odteraz od nej chce pätnásť percent zo zisku, inak ju zatkne rovno na mieste.

Jean mu vysvetlila, že už platí dvoch pochôdzkarov v sedemnástom okrsku a podľa toho, čo sa deje, to vyzerá, že si ani nerobia svoju robotu. Títo policajti poznali Jean a nerobilo im problém prižmúriť oko. Jean bola napriek všetkému vlastenka. Predávala stopercentne americkú marihuanu priamo z licencovaných fariem v štáte Washington. Väčšinu jej klientov tvorili starší ľudia, ktorí fajčili, aby potlačili bolesť z artritídy alebo si trochu pomohli od príznakov zeleného očného zákalu. Boli to pravidelní zákazníci a nikdy nerobili problémy. Jean odporúčala Grangerovi, aby jej dal pokoj, a tak ju zatkol a vymyslel si svoju verziu.

Samozrejme, nič z toho som nemohol dokázať na súde. Ani som sa o to nechcel pokúšať.

Len čo si Norm sadol, ja som sa postavil, odkašlal som si a napravil som si kravatu. Rozkročil som sa, napil som sa vody a prestúpil som z nohy na nohu, akoby som si potreboval obnoviť rovnováhu. Vyzeralo to, že si robím pohodlie – a pripravujem sa grilovať Grangeru minimálne dve hodiny. Z fascikla na stole som zdvihol papier a položil som Grangerovi prvú otázku.

„Detektív, vo vašej výpovedi ste uviedli, že obžalovaná mala tašku v pravej ruke. Vieme, že to bola veľká hnedá papierová taška. Taká sa ťažko drží v jednej ruke. Chápem to správne, že tašku držala za ruky v hornej časti?“

Granger na mňa pozrel, ako keby som ho oberal o čas banálnymi, hlúpymi otázkami. Prikývol a v kútiku úst sa mu zjavil úsmev.

„Áno, držala tašku za ruky,“ povedal. Potom pozrel na lavicu obžaloby, oznamoval, že to má pod palcom: bolo mi jasné, že Norm a Granger v rámci prípravy na dnešok preberali zákonné používanie slamiek. Granger bol poriadne pripravený. Očakával, že sa so mnou bude dlho škriepiť o slamke a o tom, či ju moja klientka používala len na pitie – bla, bla, bla.

Bez ďalšieho slova som si sadol. Moja prvá otázka bola zároveň posledná.

Granger na mňa podozrievavo zagánil, ako keby mu niekto ukradol niečo z vrecka, ale nebol si tým istý. Norm potvrdil, že nemá v úmysle znovu vypočuť svedka. Detektív Granger odišiel z lavice svedkov a ja som požiadal Norma, aby mi predložil tri vecné dôkazy.

„Ctihodnosť, dôkaz číslo jeden je v tomto prípade taška. Táto taška,“ povedal som a zdvihol som uzavreté priesvitné vrečko, v ktorom bola

hnedá papierová taška vpredu s logom McDonaldu. Zohol som sa a zdvihol som vlastnú tašku z McDonaldu. Zdvihol som ju pre porovnanie.

„Tieto tašky majú presne rovnakú veľkosť. Táto taška je hlboká päťdesiat centimetrov. Dostal som ju dnes ráno s raňajkami,“ povedal som.

Položil som obidve tašky, zdvihol som ďalší dôkazový predmet.

„Toto je obsah tašky obžalovanej. Mojej klientke ju zobrali večer, keď došlo k zatknutiu. Dôkaz číslo dva.“

V uzavretom igelitovom vrecku sa krčilo päť malých marihuanových vrecúšok. Spolu by nenaplnili ani miskú na cereálie.

„Dôkaz číslo tri je štandardná slamka na nápoje z McDonaldu. Táto slamka meria dvadsať centimetrov,“ povedal som a zdvihol som ju. „Rovnakú slamku som si zobral dnes ráno.“ Zdvihol som svoju slamku, potom som ju položil na stôl.

Trávu som vložil do svojej tašky z McDonaldu, zdvihol som ju, aby ju videl sudca. Potom som zobral slamku, podržal som ju zvislo a jednou rukou som ju pustil do tašky, zatiaľ čo druhou rukou som držal rúčky tašky.

Slamka zmizla.

Podal som tašku sudcovi. Pozrel na ňu, vytiahol slamku a pustil ju zase dnu. Párkrát to zopakoval a dokonca postavil slamku do tašky na vrecúška s marihuanou. Slamka zostala dnu, dobrých dvanásť centimetrov od vrchného okraja tašky. Vedel som to, lebo som to sám vyskúšal.

„Ctihodnosť, toto je potrebné overiť u zapisovateľky, ale ja som si z výpovede detektíva Grangera o slamke poznamenal nasledovné: *Úplne jasne som videl, ako jej trčí z tašky.* Obhajoba uznáva, že je možné, aby slamku bolo vidieť, ak je vrchná časť tašky pokrčená a stiahnutá. Lenže detektív Granger vo svojej výpovedi potvrdil, že moja klientka držala tašku za rúčky. Ctihodnosť, ako sa vraví, topiaci sa aj slamky chytá.“

Sudca Parks zdvihol ruku. Už odo mňa počul dosť. Obrátil sa na stoličke k Normovi.

„Pán Folkes, preskúmal som túto tašku a slamku spolu s predmetmi na dne tašky. Nie som presvedčený, že by detektív Granger mohol vidieť, ako z tašky trčala slamka. Z tohto dôvodu neexistuje pravdepodobný dôvod na prehľadanie obvinenej a všetky dôkazy sa tak stávajú pre súd nepoužiteľnými. Vráťane slamky. Som minimálne znepokojený najnovším trendom medzi niektorými príslušníkmi polície, ktorí radi označujú slamky na pitie a ďalšie neškodné predmety za narkomanské náčinie. Tak či

onak, nepredložili ste žiadne dôkazy, ktoré by odôvodňovali zatknutie, a ja preto ruším všetky obvinenia. Som si istý, že mi máte čo povedať, pán Folkes, ale je to zbytočné – žiaľ, poriadne meškáte.“

Jean ma objala okolo krku, takmer ma pri tom zaškrtila. Jemne som ju potľapkal po ramene a pustila ma. Možno ju prejde nadšenie, keď odo mňa dostane faktúru. Sudca so svojím sprievodom vstal a odišiel zo súdnej siene.

Granger rýchlym krokom zamieril k dverám a zlostne na mňa ukázal prstom. Netrápilo ma to, bol som na to zvyknutý.

„Takže kedy od vás môžeme očakávať odvolanie?“ spýtal som sa Norma.

„V tomto živote nie,“ odvetil. „Granger nezatýka malé ryby, ako je vaša klientka. Pravdepodobne je za tým zatknutím ešte niečo, čo sa vy a ja nikdy nedozvieme.“

Norm si zbalil veci a vyšiel za mojou klientkou zo súdnej siene. Zostal som tu iba ja a Rudy Carp. Tlieskal a úsmev, ktorý mal na tvári, vyzeral úprimne.

Vstal a povedal mi: „Blahoželám, to bolo... pôsobivé. Potrebujem päť minút vášho času.“

„Na čo?“

„Chcem sa vás spýtať, či by ste zobrali kreslo druhého obhajcu v najväčšom prípade vraždy, aký kedy toto mesto videlo.“

DRUHÁ KAPITOLA

Kane sa díval, ako muž v károvanej košeli otvára dvere svojho bytu a potom už len stojí, omráčene, mlčky ako hrob. Videl, ako sa ho zmocňuje zmätok, a zišlo mu na um, čo si ten muž asi myslí. Najskôr si bol pomerne istý, že muž v károvanej košeli si to, čo uvidel, pomýlil so svojím odrazom; ako keby mu nejaký vtipkár zazvonil pri dverách a potom oproti nim postavil zrkadlo vo výške postavy. Vzápätí si však muž uvedomil, že žiadne zrkadlo tam nie je, počúchal si čelo a o krok cúvol dovnútra, lámal si hlavu, čo to vlastne vidí. Takto blízko k nemu Kane ešte nebol. Predtým muža pozoroval, fotografoval, napodobňoval. Teraz si ho premeral pohľadom od hlavy po päty a bol so svojím dielom spokojný. Kane mal na sebe presne takú istú košeľu ako muž, ktorý otvoril dvere. Nafarbil si vlasy na presne taký istý odtieň a po pristríhnutí, oholení a s trochou mejkapu sa mu podarilo odkopírovať líniu ustupujúcich vlasov nad čelom aj okolo spánkov. Okuliare v čiernom ráme boli identické. Ešte aj sivé nohavice mali vľavo dole flak od bielidla, presne dvanásť centimetrov od spodku a päť centimetrov od vnútorného šva. Aj topánky zodpovedali.

Kane obrátil pozornosť k mužovej tvári, odpočítal tri sekundy a mužovi došlo, že toto nie je kanadský žartík a on sa nedíva na vlastný odraz. No aj tak si muž pozrel na ruky, aby sa ubezpečil, že ich má prázdne. Kane mal totiž v pravej pripaženej ruke pištoľ s nasadeným tlmičom.

Kane využil zmätok svojej obete. Sotil muža z celej sily do prs a donútil ho ešte viac cúvnuť. Potom vošiel do bytu, kopnutím zabuchol za sebou dvere a počkal, kým nenarazia do verají.

„Kúpeľňa. Hneď. Ste v nebezpečenstve,“ povedal.

Muž zdvihol obe ruky, pery sa mu nemo pohybovali, myseľ zjavne hľadala slová. Akékoľvek slová. Žiadne však nezazneli. Muž len spätkoval chodbou a do kúpeľne, až kým zadnou stranou stehien nenarazil na

svoju porcelánovú vaňu. Ruky stále držal vo výške a triasli sa mu, očami hltal každý kúsok z Kana, zmätok uňho bojoval s panikou.

Ani Kane neodolal, zblízka študoval muža v kúpeľni a všímal si drobné rozdiely vo výzore. Zblízka bol od neho o šesť až osem kíľ chudší. Farbu vlasov vystihol, ale nie úplne presne. A jazva – malá jazvička tesne nad mužovou hornou perou, na ľavom líci. Tú Kane na fotografiách, ktoré urobil pred piatimi týždňami, neuvidel, a nevšimol si ju ani na fotke z dopravného archívu, ktorú mal muž vo vodičskom preukaze. Jazva možno vznikla až po vydaní vodičáka. Tak či onak, Kane vedel, že ju dokáže napodobniť. Mal naštudované techniky hollywoodskych maskérov; riedky rýchloschnúci roztok latexu dokáže napodobniť takmer každú jazvu. Kane pokýval hlavou. Jedno rozhodne vystihol – farbu očí, na ktorú použil kontaktné šošovky. Pomyslel si, že okolo očí bude musieť vytvoriť tmavšie kruhy, možno celkovo trochu zosvetliť pleť. Nos bol problém.

Nie však neriešiteľný.

Nie je to dokonalé, ale nie je to zlé, pomyslel si Kane.

„Dopekla, čo sa to deje?“ hlesol muž.

Kane vytiahol z vrecka poskladaný papier a hodil ho mužovi k nohám.

„Zdvihnite to a čítajte. Nahlas,“ zavelil Kane.

Muž pokrčil roztrasené kolená, zohol sa až k zemi, zdvihol papier, rozložil ho a čítal. Keď znovu pozrel na Kana, ten vystrel ruku s malým digitálnym záznamníkom.

„Nahlas,“ zopakoval Kane.

„B-berte si, č-čo chcete, len mi ne-neubližujte,“ vyjachtal muž a zakryl si tvár dlaňami.

„Dobre ma počúvajte. Váš život je v nebezpečenstve. Nezostáva veľa času. Ide sem niekto, kto vás chce zabiť. Len pokoj, som policajt. Som tu preto, aby som zaujal vaše miesto a ochránil vás. Prečo si myslíte, že som sa obliekol presne ako vy?“ opýtal sa Kane.

Muž pozrel na Kana pomedzi prsty, prižmúril oči a pokrútil hlavou.

„Kto by ma chcel zabiť?“

„Nemám vám to kedy vysvetľovať, ale ten človek musí uveriť, že ja som vy. Dostaneme vás odtiaľto – dostaneme vás do bezpečia. No najskôr od vás chcem, aby ste ešte niečo urobili. Pochopte, ja síce vyzerám ako vy, ale nehovorím ako vy. Prečítajte ten text, aby som počul, aký máte hlas. Potrebujem sa naučiť rytmus vašej reči, aby som vás vedel napodobniť.“

Papier sa v mužovej hrsti triasol, muž začal čítať nahlas, najskôr váhavo, pri prvých slovách habkal a jachtal.

„Stačí. Upokojte sa. Už ste v bezpečí. Všetko dobre dopadne. Teraz to skúste znovu, čítajte, čo je napísané na začiatku,“ vyzval ho Kane.

Muž sa nadýchol a skúsil to znovu.

„*Vypätá dcéra grófa Maxwella s IQ nižším ako kôň núti čelad'hrýzt' hrbu jablk,*“ odrecitoval so zmäteným výrazom.

„O čo tu ide?“ opýtal sa.

Kane stlačil na digitálnom záznamníku stop, zdvihol zbraň a namieril mužovi na hlavu.

„Tá veta je fonetický pangram. Vďaka nej získam prehľad o tom, ako vyslovujete hlásky. Je mi ľúto, ale klamal som. To ja som ten, kto vás sem prišiel zabiť. Verte mi, ľutujem, že sme spolu nemohli stráviť viac času. Všetko by tak bolo jednoduchšie,“ dodal Kane.

Jediný náboj z pištole s tlmičom sa mužovi zavrtal do podnebia. Bola to dvadsaťdvojka a nezanechala žiadnu výstupnú ranu. Takže nebolo potrebné čistiť krv a mozgovú hmotu ani vyrypnúť guľku zo steny. Čistá robota. Mužovo telo dopadlo do vane.

Kane pustil pištoľ do umývadla, odišiel z kúpeľne a otvoril dvere bytu. Zadíval sa do chodby. Počkal. Na dohľad nebol nikto. Nikto nič nepočul.

Na druhej strane chodby, oproti mužovmu bytu, bol malý kumbál. Kane otvoril dvere, vybral si z kumbálu športovú tašku a vedro s lúhom, ktoré tam predtým nechal, vrátil sa do bytu a do kúpeľne. Keby sa mu bolo podarilo muža zabiť a jeho telo niekam presunúť, bol by svoju prácu dokončil inde a omnoho efektívnejšie. Okolnosti si však vynútili iný postup. Nemohol riskovať presun tela, ani len rozkúskovaného. Za päť týždňov sledovania, ktoré Kane absolvoval, videl, že muž zo svojho bytu nevyšiel viac než desaťkrát. Muž nikoho v budove nepoznal, nemal priateľov, príbuzných ani prácu a hlavne nemával návštevy. Tým si bol Kane istý. No muž bol v budove aj na okolí známy. Zdravil susedov vo vestibule, komunikoval s personálom v obchodoch a tak podobne. Boli to všetko len letmí známi, ale nemohol ich ignorovať. Kane teda musel hovoriť ako on, vyzeráť ako on a držať sa, nakoľko to bolo možné, jeho zvykov.

S jednou logickou výnimkou. V nej sa mužove zvyky mali zmeniť, a to mimoriadne.

Kým sa pustil do práce na mužovom tele, musel popracovať na svojom. Kane sa zblízka opäť zadíval na tvár nebohého.

Nos.

Mužov nos bol vykrivený doľava a hrubší ako Kanov. Zrejme si ho pred rokmi zlomil a buď nemal poistku, peniaze v hotovosti, alebo chuť dať si ho napraviť.

Kane sa rýchlo vyzliekol, oblečenie úhladne poskladal a uložil do obývačky. Z kúpeľne si vzal osušku, namočil ju v umývadle do horúcej vody a vyžmýkal. To isté urobil s menším uterákom určeným na tvár.

Mokrú osušku zroloval do tesného valca hrubého asi desať centimetrov. Menším uterákom si prekryl pravú polovicu tváre tak, aby bol zakrytý aj nos. Zrolovaná osuška bola dosť dlhá, aby si ju ovinul okolo hlavy.

Kane sa postavil tak, že pravou rukou uchopil kľučku na kúpeľňových dverách a pritiahol ich k sebe, až sa mu okraj dverí dotýkal nosa. Uterák, ktorým si prekryl nos, mal absorbovať náraz ostrého okraja, čo zabráni rozseknutiu pokožky. Kane naklonil hlavu mierne doľava a položil si ľavú ruku na ľavú polovicu tváre. Cítil, ako sa mu napli svaly na krku, hlava zatlačila na ľavú ruku a oproti krku. Tak, aby sa mu pri náraze nemykla doľava.

Kane napočítal do troch, švihol dverami dopredu, potom ich strhol k sebe a okrajom dverí sa udel do nosa. Hlava sa ani nepohla. Zato nos áno. Poznal to podľa praskania kosti. Mohol sa orientovať iba podľa zvuku, lebo nič nepocítil.

Zrolovaná osuška ovinutá okolo hlavy zabránila nárazu dverí do čela, ktorý by mu mohol spôsobiť fraktúru nadočnicového oblúka. Po takom úraze by mu v oku mohlo vzniknúť krvácanie, ktoré by si vyžiadalo operáciu.

Kane si zložil osušku z hlavy, odtiahol si od nosa uterák a jedno aj druhé hodil do vane na nohy mŕtveho. Pozrel do zrkadla. Potom na mužov nos.

Ešte to nebolo ono.

Uchopil rukami nos z oboch strán a vykrútil ho doľava. Počul zvuk, ktorý vydáva kosť pri trieštení. Znelo to, ako keby niekto zabalil do utierky raňajkové cereálie a stlačil. Znovu sa zadíval do zrkadla.

Celkom dobré. Aj opuch pomôže. Sinky, ktoré mu určite sfarbia nos a okolie očí, prekryje mejkapom.

Potom si natiahol ochranný overal, ktorý mal zbalený v športovej taške spolu s ďalšími vecami. Vyzliekol muža vo vani donaha. Nadvihol vrchnák

na vedre s lúhom a do vzduchu sa zdvihol obláčik bieleho prachu – lúh bol v koncentrovanej sypkej podobe. Horúca voda vo vani tiekla naplno, čoskoro dosiahla neznesiteľnú teplotu. Koža mŕtveho sa od nej sfarbovala dočervena. Kane nasypal do vane tri odmerky lúhu.

Keď bola vaňa do troch štvrtín plná, zatvoril vodovodný kohútik. Z tašky vytiahol veľkú gumenú plachtu, rozvinul ju a natiahol na vaňu. Otvoril nové balenie inštalatérskej pásky a postupne gumenú plachtu prilepil k vani.

Kane poznal všetky možné spôsoby, ako sa zbaviť tela bez stopy. Táto konkrétna metóda bola podľa neho mimoriadne efektívna. Proces bol založený na alkalickej hydrolýze čiže zmydelnení. Biokremácia rozložila pokožku, svaly, ostatné tkanivá, ba dokonca aj zuby na jednotlivé bunky. Lúhový prášok po zmiešaní so správnym množstvom vody rozpustil človeka v priebehu necelých šiestnástich hodín. Potom Kanovi zostane vo vani iba zelenohnedá tekutina, ktorú jednoducho vypustí.

Ak vo vani zostanú ležať aj nejaké zuby a kosti, budú vybielené a krehké a poľahky sa budú dať rozdupať na prach. Kane vedel, že ideálne miesto, kde sa dá zbaviť kostného prachu, je veľká škatuľa mydlového prášku. Doň sa ten kostný dal bez problémov zamiešať – a kto by ho tam hľadal?

Jediný pozostatok vo vani, s ktorým bude ešte robota, bude guľka, a tú Kane môže zahodiť do rieky.

Čistá robota, presne taká, akú má rád.

S doterajším priebehom bol Kane spokojný, pokýval hlavou a vyšiel do krátkej chodby v byte. Vedľa zatvorených vchodových dverí stál neveľký stolík. Na ňom ležal štós otvorených obálok. Na samom vrchu toho štósu, s červeným pásom, čo na pozadí bieleho papiera až kričal, bola obálka, ktorú Kane pred niekoľkými týždňami odfoťil. Predvolanie do poroty.

TRETIA KAPITOLA

Na Center Street, rovno pred budovou súdu, som uvidel zaparkovanú čiernu limuzínu, šofér stál na chodníku a otváral zadné dvere. Rudy Carp ma pozval na obed. Bol som hladný.

Šofér limuzíny zaparkoval necelé tri metre od stánku s hotdogmi, kde svietila veľká fotka mojej tváre ako súčasť inzerátu, ktorý bol prilepený páskou k spodnej časti vozíka. Ako keby mi vesmír musel pripomínať rozdiel medzi mnou a Rudym. Len čo sme nastúpili do limuzíny, Rudy prijal na mobile hovor. Vodič nás viezol k reštaurácii na Park Avenue South. Jej meno som ani nedokázal vysloviť. Zrejme bolo francúzske. Rudy prerušil hovor, len čo vystúpil z limuzíny, a povedal: „Milujem tento podnik. Majú najlepšiu polievku z medvedieho cesnaku v meste.“

Medvedí cesnak? Ani ten som nepoznal. Bol som si dosť istý, že nejde o cesnak s príchuťou medvedieho mäsa, ale inak som len poslušne kráčal za Rudym dnu.

Čašník svojho hosťa kvetnato privítal a zaviedol nás k stolu vzhodu, mimo bežného obedňajšieho ruchu. Rudy sa posadil oproti mne. Bol to podnik s bielymi obrusmi aj plátennými obrúskami, niekto v pozadí hral jemne na klavíri.

„Páči sa mi tunajšie osvetlenie. Je... pozoruhodne atmosférické,“ poznamenal Rudy.

Osvetlenie bolo také atmosférické, že som jedálny lístok dokázal prečítať, len keď som si naň zsvietil mobilom. A bol vo francúzštine. Usúdil som, že si objednáam to, čo Rudy, a kašlem na vec. Necítil som sa v tom podniku dobre. Objednávanie z jedálneho lístka, kde neboli zverejnené ceny, ma znervózňovalo. Skrátka, nebolo to moje prostredie. Čašník prijal našu objednávku, nalial do dvoch pohárov vodu a odišiel.

„Tak poďme na vec, Eddie. Páčite sa mi. Už vás istý čas sledujem. V posledných rokoch ste mali zopár super prípadov. Napríklad tú záležitosť s Davidom Childom.“

Prikývol som. O starých prípadoch som nehovoril rád. Je lepšie, keď sú veci len medzi mnou a klientom.

„Okrem toho ste zaznamenali isté úspechy v sporoch s newyorskou políciou. Áno, preklepli sme si vás. Ste dobrý.“

Spôsob, akým povedal „preklepli sme si vás“, mi pripomenul, že zrejme vie o mojej povesti ešte pred advokátskymi skúškami. Všetko, čo sa vedelo o mojom predošlom živote podvodníka, boli len klebety. Nikto mi nemohol dokázať ani ň a mne sa to tak páčilo.

„Predpokladám, že viete, na ktorom prípade práve pracujem,“ pokračoval Rudy.

Vedel som to. Len ťažko by sa to dalo ignorovať. Jeho tvár som už skoro rok vídal každý týždeň v správach. „Zastupujete Roberta Solomona, filmovú hviezdu. Ak sa nemýlim, tak súdny proces sa začína budúci týždeň.“

„Súdny proces sa začína už o tri dni. Zajtra prebehne výber porotcov. Radi by sme vás pozvali do tímu. Ak sa trochu pripravíte, zvládnete zopár svedkov. Myslím si, že váš štýl by bol vysoko efektívny. Preto som tu. Ponúkam vám miesto druhého obhajcu, pár týždňov na tom zamakáte a vytlačíte z toho takú reklamu zadarmo, že si to neviete ani predstaviť. Plus vám môžeme ponúknuť dvestotisíc dolárov.“

Rudy sa na mňa usmial svojím dokonalým vybieleným chrupom. Vyzeral ako majiteľ cukrárne, keď ponúka chlapcovi toľko čokolády zadarmo, koľko ten vládze zjesť. Bol to neškodný pohľad. Čím dlhšie som mlčal, tým ťažšie sa Rudymu držal na tvári ten úsmev.

„Hovoríte v množnom čísle – o kom presne? Myslel som si, že Carp Law ste iba vy.“

Prikývol a povedal: „Hej, som to len ja, ale keď je hollywoodska hviezda súdená za vraždu, treba pribrať aj ďalších hráčov. Mojm klientom je štúdio. Požiadali ma, aby som Bobbyho zastupoval, a všetko platia. Čo poviete, chlapče? Chcete byť slávnym právnikom?“

„Radšej som nenápadný.“

Ovisla mu tvár.

„No tak, toto je proces storočia! Tak čo vy na to?“ dobiedzal Rudy.

„Ďakujem, neprosím.“

Toto Rudy neočakával. Zaklonil sa na stoličke, založil si ruky krížom na prsiach a povedal: „Eddie. Každý právnik v tomto meste by pre možnosť vyskytovať sa pri tomto prípade vraždil. Viete to. Ide o prachy? V čom je problém?“

Čašník priniesol hlboké tanier s polievkou a Rudy ho mávnutím ruky poslal preč. Pritiahol si stoličku k stolu, naklonil sa, oprel sa lakťami a čakal, kým mu neodpoviem.

„Nechcem byť chuj, Rudy. Máte pravdu. Väčšina právnikov by kvôli tomu vraždila, ale ja nie som ako väčšina právnikov. Z toho, čo som si prečítal v novinách a čo som videl v telke, som dospel k názoru, že Robert Solomon tých ľudí zavraždil. A ja nemienim pomáhať vrahovi, aby sa vyhol trestu. Je mi fuk, aký je slávny a koľko má prachov. Prepáčte, ale moja odpoveď je nie.“

Rudy mal stále na tvári ten päťtisícдолárový úsmev, ale pozeral na mňa úkosom a slabulinko prikyvoval.

„Rozumiem, Eddie,“ vzdychol. „Tak čo keby sme sa dohodli na rovnom štvrtimilión?“

„O prachy fakt nejde. Ja pre vinných nepracujem. Kedysi dávno som si to vyskúšal. A stojí to človeka oveľa viac, než si vie kúpiť za prachy,“ povedal som.

Rudymu sa na tvári zjavilo porozumenie a na chvíľu odložil úsmev. „Okej, v tom prípade nemáme žiadny problém. Lebo Bobby Solomon je nevinný. Newyorská polícia chce tie vraždy naňho hodiť,“ vyhlásil.

„Fakt? A vy to viete dokázať?“ nadvihol som obočie.

Rudy sa odmlčal. „Nie,“ priznal. „Ale vy by ste to podľa mňa vedeli.“

ŠTVRTÁ KAPITOLA

Kane uprene pozeral do zrkadla v spálni, v ktorom sa odrážal celý. Na okrajoch zrkadla, medzi rámom a sklom, boli zastrčené desiatky fotografií muža, ktorý sa práve pomaličky rozpúšťal vo vlastnej vani. Kane si fotky priniesol so sebou. Potreboval ešte trochu čas na štúdium svojho terča. Jedna fotografia, jediná, ktorá sa mu podarila, keď bol ten muž v sede, teraz priťahovala jeho pozornosť viac ako ostatné. Na zábere sedel muž na lavičke v Central Parku a hádzal omrvinky vtákom. Nohy mal prekrížené.

Kreslo, ktoré sem Kane doniesol z obývačky, bolo asi o pätnásť centimetrov nižšie ako lavička v parku na fotografii a Kane mal ťažkosti s vystihnutím správneho uhla nôh. Nikdy si nohy nekrížil. Nikdy mu to nepripadalo pohodlné či prirodzené, ale Kane bol perfekcionista, aspoň keď sa mal stať niekým iným. Pre úspech to bolo kľúčové.

Talent pre mimikry v sebe objavil v škole. Počas prestávok Kane zabával celú triedu napodobňovaním učiteľov. Jeho spolužiaci sa od smiechu váľali po zemi. Kane sám sa nikdy nesmial, ale ich pozornosť si vychutnával. Smiech spolužiakov mu znel príjemne, ale nerozumel, prečo sa smejú, nechápal, ako s tým smiechom súvisí jeho výkon. Aj tak to znovu a znovu opakoval. Aby zapadol. V detstve sa často sťahoval: takmer každý rok ho čakala nová škola v novom meste. Jeho mama časom vždy prišla o prácu buď pre chorobu, alebo pre chľast. A potom sa v ich štvrti objavili plagáty: fotky nezvestných domácich zvieratiek.

Vtedy bol zvyčajne najvyšší čas zdvihnúť kotvy.

Kane si vyvinul schopnosť rýchlo sa zoznamovať s ľuďmi. Nadväzovanie priateľstiev mu šlo, napokon, mal si ho kedy natréňovať. Herecké výkony prelamovali ľady. Dievčatá v triede naňho prestali čudne pokukovať, chalani ho začali zapájať do rozhovorov o bejzbale. Čoskoro už Kane napodobňoval nielen celebrity, ale aj členov učiteľského zboru.

Teraz sa v sede vystrel a znovu si skúsil prehodiť nohu cez nohu tak, ako to videl na fotografii. Právě lýtko na ľavom kolene, pravé chodidlo vystreté. Pravá noha mu skĺzla z kolena a on si za to vynadal. Počkal a potom si zopakoval pangram, ktorý nahral v mužovom podaní tesne predtým, ako mu prevrátil hlavu guľkou. Odrecitoval slová, ticho ich šepkal a potom postupne pridával hlasitosť. Kane si nahrávku púšťal znovu a znovu. So zatvorenými očami ju sústredene počúval. Hlas na zázname mohol byť aj lepší. Stále v ňom bolo cítiť strach. Chvenie v zadnej časti mužovho hrdla roztriaslo aj niektoré slová. Kane sa ich pokúsil izolovať a sebaisto ich opakoval, skúšal, ako by asi zneli bez strachu. Hlas na zázname bol pomerne hlboký. On ten svoj posunul o oktávu nižšie a napil sa mlieka zmiešaného s plnotučnou smotanou, aby si premazal hlasivky. Fungovalo to. Po ďalšom nacvičovaní, keď mu už v hlave znel správny tón, bol Kane presvedčený, že to dokáže zopakovať, takmer navlas rovnako, aj bez mliečneho produktu v hrdle.

Po ďalších pätnástich minútach boli zvuky zo záznamu a Kanova reč na nerozoznanie. A keď si tentoraz vyložil členok na koleno, členok tam zostal.

Kane spokojne vstal, prešiel do kuchyne a vrátil sa k chladničke. Keď si nalieval mlieko, zazrel dnu niektoré veci, ktoré ho zaujali. Slanina, vajcia, tavený syr v spreji, maslo, zopár zmäknutých paradajok a citrón. Povedal si, že vajcia na slanine a možno trochu opraženého chleba mu pomôže s kalorickým príjmom. Kane potreboval pribrať zopár kíľ, aby sa dostal na váhu svojej obete. Asi by mu prešlo, aj keby vážil menej a vypchal si brucho, ale Kane k týmto záležitostiam pristupoval zásadne metodicky. Ak sa o pol kila priblíži k cieľovej váhe tým, že si dnes dá obrovskú večeru, tak to určite urobí.

V kredenci pod drezom našiel panvicu a pripravil si jedlo. Kým jedol, prečítal si pár čísel rybárskeho časopisu *American Angler*, ktoré ležali na kuchynskom stole. Potom spokojne odtisol tanier. Podľa toho, ako sa dnes večer situácia vyvinie, sa mu možno naskytné ďalšia šanca na jedlo až po polnoci.

Dnešný večer, pomyslel si, bude možno veľmi rušný.

PIATA KAPITOLA

Polievka z medvedieho cesnaku stála za čakanie. Cítil som v nej jarnú cibulku, cesnak a olivový olej. Nie zlé. Naozaj nie zlé. Rozhovor utíchol, len čo Rudy dovolil čašníkovi polievku priniesť. Jedli sme bez slova. Keď som skontroloval, či dojedol, položil som lyžicu, utrel som si pery obrúskom a venoval som Rudymu stopercentnú pozornosť.

„Myslím si, že vás tento prípad láka. Chceli by ste si vypočuť ešte zopár detailov, kým sa rozhodnete. Hádam správne?“ spýtal sa Rudy.

„Správne.“

„Ale nevypočujete si ich,“ povedal Rudy. „Toto je najväčšia vec, aká sa kedy prejednávala na východnom pobreží. O pár dní musím predniesť úvodnú reč pred porotou. Som v tom od samého začiatku a dal som si sakra záležať, aby som obhajobu udržal v tajnosti. Prvok prekvapenia je pri súdnom procese kľúčový. To viete. A momentálne nie ste zapísaný ako obhajca. Takže nič, čo vám teraz poviem, nebude podliehať ochrane komunikácie medzi klientom a jeho právnym zástupcom.“

„A čo keby som podpísal mlčanlivosť?“ spýtal som sa.

„Nestála by ani za ten papier, na ktorý by ste podpis načmárali,“ odvetil Rudy. „Mohol by som si svoj dom vytapetovať dohodami o mlčanlivosti – a viete, koľko z nich bolo dodržaných? Ani toľko, aby som si mal čím utrieť zadok. Taký je Hollywood.“

„Takže mi už o prípade nič nepoviete?“ opáčil som.

„Nemôžem. Môžem vám povedať len toto. Verím, že ten chalan je nevinný,“ vyhlásil Rudy. Úprimnosť sa dá zahrať. Rudyho klient bol nadaný mladý herec. Vedel sa zalíškať kamere. Ale Rudy aj napriek tomu, ako sa naparoval a aký presvedčivý vedel byť v súdnej sieni, nedokázal skryť pravdu pred mnou. V jeho spoločnosti som bol len polhodinu, možno trochu viac. No to, čo povedal, vyznelo prirodzene, ako keby to ozaj myslel vážne.

To však nestačilo. Mne teda nie. Čo ak Rudyho oblafoľ manipulatívny klient? Herec.

„Pozrite, fakt si tú ponuku cením, ale budem musieť...“

„Počkajte,“ prerušil ma Rudy. „Ešte to nevyslovte. Doprajte si trochu času. Vyspite sa na to a ráno mi dajte vedieť. Možno si to rozmyslíte.“

Rudy zaplatil účet, pridal tringelt hodný celebrity a vyšli sme z tmavej reštaurácie na ulicu. Vodič limuzíny vystúpil spredu a otvoril zadné dvere.

„Môžem vás niekde vysadiť?“ spýtal sa Rudy.

„Auto mám zaparkované na Baxterovej za súdom,“ odpovedal som.

„Dobre. Nevadí vám, ak sa cestou zastavíme na Štyridsiatej druhej? Niečo by som vám rád ukázal,“ pokračoval.

„V pohode.“

Rudy pozeral z okna, lakeť mal položený na bočnom operadle a prstami si jemne hladkal pery. Ja som rozmýšľal o všetkom, čo som práve počul. Netrvalo mi dlho, kým som prišiel na to, prečo ma Rudy chcel do prípadu angažovať. Nemohol som si byť istý, ale vedel som, čo sa ho spýtam, aby som si to raz a navždy vyjasnil.

„Viem, že details z vás teraz nevytiahnem, ale odpovedzte mi na jednu otázku. Predpokladám, že za posledné dva týždne sa magicky nezohmotnil žiadny významný dôkaz, ktorý by poukazoval na to, že Roberta Solomona chce polícia krivo obviníť, však?“

Rudy sekundu mlčal. Potom sa usmial. Vedel, na čo myslím.

„Máte pravdu. Nevynorili sa žiadne nové dôkazy. Za posledné tri mesiace nemáme nič nové. Takže vy ste si to už asi v hlave dali dokopy. Neberte to osobne.“

Keby ma najal, aby som sa pustil do boja proti newyorskej polícii, bol by som jediným právníkom v tíme obhajoby, ktorý by mal na starosti svedkov z radov policajtov. Ja jediný by som policajtov obhadzoval hnojom. Ak by to zabralo – super. Ak by sa to porote nepáčilo – vykopl by ma. Rudy by dostal šancu vysvetliť porote, že ma najal iba pred týždňom – a že akékoľvek obvinenia voči policajtom nevzišli od jeho klienta. To len ja som sa odtrhol z reťaze. Vykašlal som sa na scenár. Za takých okolností by si Rudy udržal priazeň poroty, aj keby sa stalo čokoľvek. Bol by som hocikedy obetovateľný člen tímu – buď hrdina, alebo obetný baránok. Rafinované. Veľmi rafinované.

Zdvihol som pohľad a zbadal som, ako Rudy ukazuje z bočného okna limuzíny. Nahol som sa dopredu a sledoval som líniu jeho prsta, až kým som si nevšimol billboard na nový film s názvom *Smršť*. Billbordy na Štyridsiatej druhej neboli lacné. A ani film nevyzeral lacno. Naopak, bolo to zrejme drahé sci-fi. Na spodnom okraji svietili mená hlavných protagonistov: Robert Solomon a Ariella Bloomová. O filme som už počul. Tak ako každý, kto si za posledný rok niekedy zapol telku. Bola to trojmiliónová riskantná investícia, kde hrali hlavné roly Robert Solomon a jeho manželka Ariella Bloomová. Zatknutie vychádzajúcej hollywoodskej hviezdy, hollywoodskeho rebelanta Roberta za vraždu garantovalo filmu masovú a šialenú pozornosť médií. V tomto prípade boli obeť vraždy dve: Bobbyho šéf ochranky Carl Tozer a Bobbyho manželka Ariella Bloomová. V čase vražd bol Bobby s Ariellou ženatý dva mesiace. Práve nakrútili prvú sériu svojej reality šou. Väčšina komentátorov vyhlasovala, že tento proces bude sledovanejší ako O. J. Simpson a Michael Jackson dokopy.

„Billbord nalepili len minulý týždeň. Je to PR pre Bobbyho, samotný film už takmer rok držia v trezore. Ak Roberta odsúdia, tak tam aj zostane. Ak ho pustia po dlhočiznom procese, aj tak tam zostane. Verejnosť ho uvidí a štúdio získa naspäť svoje prachy iba v tom prípade, ak dokážeme celému svetu, že Robert je nevinný. Bobby má s týmto štúdiom podpísanú lukratívnu zmluvu na tri ďalšie filmy. Je to ich franšíza. Musíme zariadiť, aby tú zmluvu mohol dodržať. Ak toho nebude schopný, štúdio príde o veľkú horu prachov. O milióny. V stávke je veľa, Eddie. Potrebujeme rozhodnutie v náš prospech, a pekne rýchlo.“

Prikývol som a odvrátil som oči od billboardu. Rudymu možno záležalo aj na Robertovi Solomonovi, ale určite nie tak ako na peniazoch od štúdia. Kto by mu to vyčítal? Čo iné sa dalo čakať od právnika?

Všetky stánky na Štyridsiatej druhej boli plné novín so správou o blížiacom sa začiatku procesu s Bobbym.

Čím dlhšie som o tom uvažoval, tým mi bolo jasnejšie, že ten prípad bude nočná mora. Znelo to tak, že medzi Bobbym a štúdiom mohol vypuknúť konflikt. Čo ak by sa chalan rozhodol priznať vinu alebo sa dohodnúť s obžalobou a štúdio by mu to nedovolilo? A čo ak je nevinný?

Odišli sme zo Štyridsiatej druhej a zabočili sme na juh smerom k Center Street. Uvažoval som, čo som o tom prípade doteraz vlastne počul. Solomon zavolať na núdzovú linku a oznámil policajtom, že

našiel svoju ženu a svojho šéfa ochranky mŕtvych. Na miesto činu prišli dvaja policajti.

Solomon vpustil policajtov do domu a tí vyšli hore.

Na druhom poschodí pri schodisku ležal prevrátený stolík. Vedľa neho rozbitá váza. Stolík pôvodne stál pred oknom, z ktorého bol výhľad za dom, do malej záhrady obohnanej múrom. Na tomto poschodí boli tri izby. Dve tmavé a prázdne. Na konci chodby bola hlavná spálňa, takisto ponorená do tmy. Tam našli Ariellu a šéfa ochranky Carla. Presnejšie, ich pozostatky. Obaja ležali mŕtvi a nahí na posteli.

Solomon mal na sebe manželkinu krv. A zrejme tam boli ďalšie forenzné dôkazy, ktoré úrad štátneho zástupcu označoval ako nevyvrátiiteľné dôkazy Solomonovej viny.

Prípado bol pre nich uzavretý.

Tak som sa aspoň doteraz nazdával.

„A ak tých dvoch nezabil Robert, kto to urobil?“ spýtal som sa.

Auto sa ocitlo na Center Street a spomalilo pred súdmi. Rudy sa na sedadle posunul dopredu a povedal: „My sa zameriavame na to, kto to neurobil. Polícia to naňho hodila. Učebnicovým postupom. Pozrite, ja viem, že je to pre vás veľké rozhodnutie. A vážne si cením váš morálny postoj. Skúste si to dnes večer ešte premyslieť. Ak sa rozhodnete, že do toho pôjdete, zavolajte mi. V každom prípade ma tešilo,“ uzavrel Rudy a podal mi svoju vizitku.

Auto zastavilo. Potriasli sme si s Rudym ruky, vodič vystúpil a otvoril mi dvere. Vyšiel som na chodník a díval som sa za odchádzajúcou limuzínou. Bez nahliadnutia do spisu som si vedel tipnúť, že policajti považovali Roberta za páchatela a možno sa chceli poistiť, aby bol odsúdený. Väčšina polišov nechce iné ako posielat' zlých ľudí za mreže. Čím horší zločin, tým je pravdepodobnejšie, že policajti zmanipulujú dôkazy proti páchatelovi. To nie je legálne. Z morálneho hľadiska je to možno obhájiteľné, ale policajti nemajú čo manipulovať dôkazy – lebo nabudúce to isté spravia nevinnému.

Poznal som pár polišov. Dobrých. A každý policajt, ktorý zmanipuloval dôkazy v prospech svojho prípadu, bol terčom nenávisti dobrých policajtov – ešte väčšej než obhajcovia obžalovaných.

Zahol som na Baxter Street a očami som hľadal svoje auto. Modrý mustang. Nevidel som ho. Obzeral som sa. Potom som si všimol, že ho mestský kontrolór parkovania práve dáva naložiť na auto odťahovky.

„Hej, to je moje auto!“ vykrikol som sa rozbehol som sa k odťahovaciemu vozidlu na druhej strane ulice.

„Tak ste mali zaplatiť za parkovanie, človeče,“ vyhlásil buclatý kontrolór parkovania vo svetlomodrej uniforme.

„Ja som za parkovanie zaplatil.“

Týpek zavrtel hlavou, podal mi lístok s pokutou a ukázal na moje auto, ktoré práve hydraulická ruka spúšťala na odťahovacie vozidlo. Nebolo mi hneď jasné, na čo ten chlap ukazuje, ale potom som si to všimol. Pod stieračom vpredu bolo zastrčené vrečko s logom McDonaldu. Trčalo z neho tridsať alebo štyridsať slamiek. Na hnedý papier ktosi čosi napísal čiernou fixkou. Kolesá dosadli na korbu, ja som vyliezol k autu a vytiahol som papierové vrečko spod stierača. Bolo tam napísané:

„NESKORO.“

Hodil som vrečko do neďalekého koša na odpadky, vytiahol som mobil a vyľukal som číslo na vizitke, ktorú mi dal Rudy.

„Rudy, tu je Eddie. Premyslel som si to. Chcete, aby som sa zahryzol do newyorskej polície? Nech to para tlačí. Chcem si prečítať spis ako Robertov obhajca, ale s jednou podmienkou. Keď si spis prečítam a stále ho budem považovať za vinného, dám od toho ruky preč.“

ŠIESTA KAPITOLA

V ktoromkoľvek inom ročnom období by som bol prešiel k priestorom Carpovej advokátskej kancelárie do desiatich minút. Moja kancelária, ktorá mi bez vedomia majiteľa budovy stále slúžila aj ako byt, sa nachádzala na Západnej 46. ulici blízko k Deviatej avenue. Obkrútil som si okolo krku šál, zababušil som sa do kabáta a vyrazil som zo svojej kancelárie krátko pred pol šiestou. Mal som dosť času na to, aby som si cestou stihol kúpiť trojuholník salámovej pizze a nápoj a bez chvatu všetko zjesť aj vypiť. Slnko už zapadlo a na chodníkoch sa začínala tvoriť námraza. Musel som spomaliť, ak som sa tam chcel dostať celý. Môj cieľ – Times Square číslo 4, budova kedysi známa ako Condé Nast Building. Legendárny ekologický mrakodrap so štyridsiatimi ôsmimi poschodiami fungujúci na solárnu energiu. Ľudia v budove zas fungujú na Fairtrade organickej káve a kombuche. Vydavateľstvo Condé Nast sa nedávno presťahovalo do One World Trade Center. Na jeho miesto prišli právnici.

Do vstupnej haly som vošiel päť minút po šiestej. Medzi vchodom a recepciou z mramoru sa tiahlo tridsať metrov lesklých dlaždíc. Strop bol vysoký tak dvadsaťpäť metrov a tvorili ho rady panelov z hladenej ocele, poskladané ako pancier obrovského zvieraťa.

Keby mal Boh vstupnú halu, asi by sa od tejto veľmi nelíšila.

Moje topánky vyklopkávali pravidelný rytmus, keď som zamieril na recepciu. Márne som sa obzeral, neboli tu žiadne pohovky ani kreslá. Ak ste museli čakať, tak postojacky. Celý priestor pôsobil, akoby ho niekto navrhol, aby si v ňom človek pripadal malý. Konečne som došiel na recepciu a nadiktoval som svoje meno štúplemu chlapíkovi s ružovou pleťou, ktorému vtáči hrudník tesne zviera oblek.

„Očakávajú pána?“ spýtal sa s britským prízvukom.

„Mám dohodnuté stretnutie, ak ide o to,“ odvetil som.

Pery sa mu skrútili do čohosi, čo malo vyzeráť priateľsky. Nevyzeralo. Vyzeralo to, akoby ochutnal niečo nepríjemné, ale usiloval sa potlačiť grimasu.

„O chvíľu za pánom niekto príde,“ povedal.

Prikývol som a pomaly som sa začal prechádzať po dlaždiciach. Vo vrecku saka mi zabzučal mobil. Na obrazovke bolo napísané „Christine.“ Moja manželka. Posledných osemnásť mesiacov bývala v Riverheade a pracovala v stredne veľkej právnickej firme. Naša dvanásťročná dcéra Amy si fajn zvykla na novú školu. Náš rozchod sa odohral v priebehu niekoľkých rokov. Začalo sa to tým, že som pil, ale poslednou kvapkou bola až séria prípadov, ktoré ohrozili moju rodinu. Pred rokom sme s Christine ešte rozmýšľali, že sa znovu dáme dokopy, ale nemohol som to riskovať. Až keď skončím s právom. Veľakrát som sa pohrával s myšlienkou, že sa na to vykašlem, ale niečo ma stále držalo v branži. Predtým, ako som začal vo veľkom chľastať, som sa dopustil tej chyby, že som prehnane dôveroval jednému klientovi a dostal som ho na slobodu. Potom sa ukázalo, že bol vinný, a ja som to v podvedomí vlastne vedel. Ten klient vzápätí niekomu veľmi ublížil. Každý deň som žil s tým vedomím. Každý deň som sa to usiloval odčiniť. Bolo mi jasné, že keby som odišiel a prestal ľuďom pomáhať, možno by som nejako prečkal šesť mesiacov, ale potom by sa to zase ozvalo. Vina bola tetovanie, ktoré váži sto kíľ. Pokiaľ som bojoval za klientov, ktorým som veril, pomaly som tú ťarchu zhadzoval. A bolo mi jasné, že to potrvá dlho. Dúfal som a modlil som sa, aby ma, až sa to skončí, Christine ešte čakala.

„Eddie, máš zajtra večer robotu? Robím fašírky a Amy by ťa rada videla,“ povedala Christine.

Bolo to atypické. Za Amy som chodieval cez víkendy. Nikdy som nedostal pozvanie na pracovný deň.

„Asi budem robiť na novom prípade. Je to veľká vec, ale viem sa uvoľniť na pár hodín. O čo ide?“ povedal som.

„Nič mimoriadne. Takže o pol ôsmej?“ spýtala sa.

„Platí.“

Už dávno som nedostal od Christine pozvanie na večeru. Znervóznilo ma to. Chcel som, aby sme boli znovu rodina, ale moja práca nás ohrozovala. Posledných pár rokov som sa zamýšľal, či by sa mi nejako podarilo presedlať na pokojnejší typ právnickej praxe. Prípady, ktoré som bral, zásadne viedli k problémom. A to si moja rodina nezaslúži. V poslednom

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Trinást' .

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.